

NỮ TU PHAN-SINH NGƯỜI Ý

Nói về ơn gọi đồng nghĩa với việc nói về câu chuyện cuộc đời một người. Bởi vì, THIÊN CHÚA trao cho mỗi người một ơn gọi đặc thù. Thế nhưng, con người thường giả điếc làm ngơ trước lời mời gọi của THIÊN CHÚA.

Đó cũng là câu chuyện ơn gọi cuộc đời tôi. Tôi nhất định không muốn nghe Tiếng Chúa. Đàng khác, làm sao tôi có thể đáp lại Tiếng Chúa nếu tôi chỉ biết sống cho chính tôi, chỉ làm theo ý riêng tôi và chỉ tìm đủ mọi cách để thỏa mãn cùng vui hưởng cuộc sống nơi thế gian này???

Thật thế, cuộc đời tôi trôi qua như bao thiếu nữ cùng tuổi. Tôi dành trọn thời giờ cho công việc, gặp gỡ bạn bè và dạo chơi đây đó. Chỉ có điều hơi khác: Mặc dầu có đủ mọi thứ, nhưng tận thâm tâm, tôi vẫn cảm thấy trống rỗng, chán chường và không hạnh phúc!!! Tâm hồn tôi luôn chìm ngập trong âu lo. Tôi không ngừng tự hỏi:

- Mình phải làm gì cho chính cuộc đời mình đây?

Chính trong nỗi khắc-khoải ấy mà tôi bắt đầu cầu nguyện cùng Đức Nữ Trinh Rất Thánh MARIA. Tôi cầu nguyện với trọn tấm lòng con thơ phó thác. Mỗi buổi tối tôi lần hạt Mân Côi chung với Má tôi. Tôi van xin Đức Mẹ MARIA giúp tôi hiểu thấu đáo:

- Đây là ý nghĩa đích thật của cuộc đời tôi.

Cùng thời gian này tôi đính hôn với một chàng trai. Tôi vui mừng nghĩ rằng mình gặp được ý-trung-nhân, gặp được tình yêu tôi hằng mong mỏi khao khát! Tôi ngây thơ nghĩ rồi đây tôi sẽ tìm ra ý nghĩa đích thật cuộc đời trong nếp sống lứa đôi, trong việc tạo dựng mái ấm gia đình. Nào ngờ, đó chỉ là ảo tưởng, bởi vì, tôi vẫn tiếp tục bơi lội trong khắc-khoải âu-lo! Đó không phải con đường dành cho tôi.

Một hôm tôi đến thăm người bà con tôi thương mến và tin cẩn. Tôi bộc bạch nỗi lòng. Người này sau khi lắng nghe tôi tâm sự khuyên tôi chọn cuộc sống tu dòng. Bởi vì, chỉ khi sống cuộc đời Ân Thánh người ta mới thật sự hạnh phúc. Chỉ duy nhất Đức Chúa GIÊSU mới đổ tràn vào lòng con người niềm dịu ngọt an bình.

Lời nói của người bà con khiến tôi suy nghĩ thật nhiều. Tôi quyết định làm cuộc tĩnh tâm nơi cộng đoàn các Nữ Tu Phan-Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm. Lần đầu tiên tôi ở lại Cộng Đoàn 2 ngày. Sau đó tôi trở lại lần thứ hai và ở lâu hơn. Thật là những ngày tuyệt đẹp. Tôi chia sẻ nếp sống của Các Chị, một nếp sống giản dị khó nghèo. Tôi cảm thấy thán phục trước lối sống tận hiến toàn thân cho THIÊN CHÚA.

Thế nhưng tư tưởng tâm tình tôi đối với đời sống tu trì chỉ vồn vện có thể và dừng ở đó, không tiến xa hơn. Trong tôi vẫn còn mang nặng các khía cạnh nhân bản thế trần. Tôi quyết định trở lại gia đình tiếp tục cuộc sống bình thường.

Và rồi lạ quá! Lòng tôi vẫn tiếp tục khắc-khoải khôn nguôi! Tôi cảm thấy nhung nhớ khung cảnh tu viện, nhớ bầu khí thanh lặng, nhớ các giờ kinh đọc chung với các nữ tu. Tôi quyết định trở lại tu viện để làm một cuộc duyệt xét lòng mình. Cám ơn Chúa. Lần này tôi không còn nghi ngờ do dự gì nữa. Chính nơi đây mới là chốn nương ẩn cho cuộc đời tôi. Chính cuộc sống thanh lặng và cầu nguyện, đặc biệt cầu nguyện trước Đức Chúa GIÊSU Thánh Thể, mới là cuộc sống dành cho tôi. Và nhất là, chính nơi đây tôi gặp được Tình Yêu tôi hằng mong mỏi khao khát và tìm kiếm. Đó là Tình Yêu THIÊN CHÚA, Tình Yêu trọn vẹn hoàn hảo chứ không phải thứ tình yêu hời hợt chóng qua!

Tôi dứt khoát chọn lựa. Tôi trở lại gia đình già từ TẤT CẢ: việc làm, bạn bè và cha mẹ. Cha Mẹ buồn vì sự ra đi của tôi nhưng các ngài không ngăn cản. Các ngài kính trọng chọn lựa của tôi.

Khi viết chứng từ này tôi cảm thấy thật hạnh phúc. Cuộc đời tôi chỉ có ý nghĩa đích thật và tràn đầy khi tôi được sống cạnh Đức Chúa GIÊSU và Đức Nữ Trinh Rất Thánh MARIA, Hiền Mẫu dấu ái của lòng tôi. Muôn vàn cảm tạ lòng Nhân Từ bao la của THIÊN CHÚA.

... "Lạy THIÊN CHÚA, Ngài là Chúa con thờ, ngay từ rạng đông con tìm kiếm Chúa. Linh hồn con đã khát khao Ngài, tấm thân này mòn mỏi đợi trông, như mảnh đất hoang khô cằn, không giọt nước. Nên con ngẩng nhìn Ngài trong nơi thánh điện, để thấy uy lực và vinh quang của Ngài. Bởi ân tình Ngài quý hơn mạng sống, miệng lưỡi này xin ca ngợi tán dương. Suốt cả đời con, nguyện dâng lời chúc tụng, và giơ tay cầu khẩn danh Ngài. Lòng thỏa thuê như khách vừa dự tiệc, môi miệng con rộn rã khúc hoan ca. Con tưởng nhớ Chúa trên giường ngủ, suốt năm canh thầm thĩ với Ngài. Quả thật Ngài đã thương trợ giúp, nương bóng Ngài, con hớn hở reo vui. Trót cả tâm tình, con cùng Ngài gắn bó, giơ tay quyền lực, Ngài che chở phù trì" (Thánh Vịnh 63).

("Il Settimanale di Padre Pio", 7 Gennaio 2007, n.1, trang 24-25).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt